український католицький часопис

МІСІОНАР

рік заснування 1897 № 1(63) січень 1997

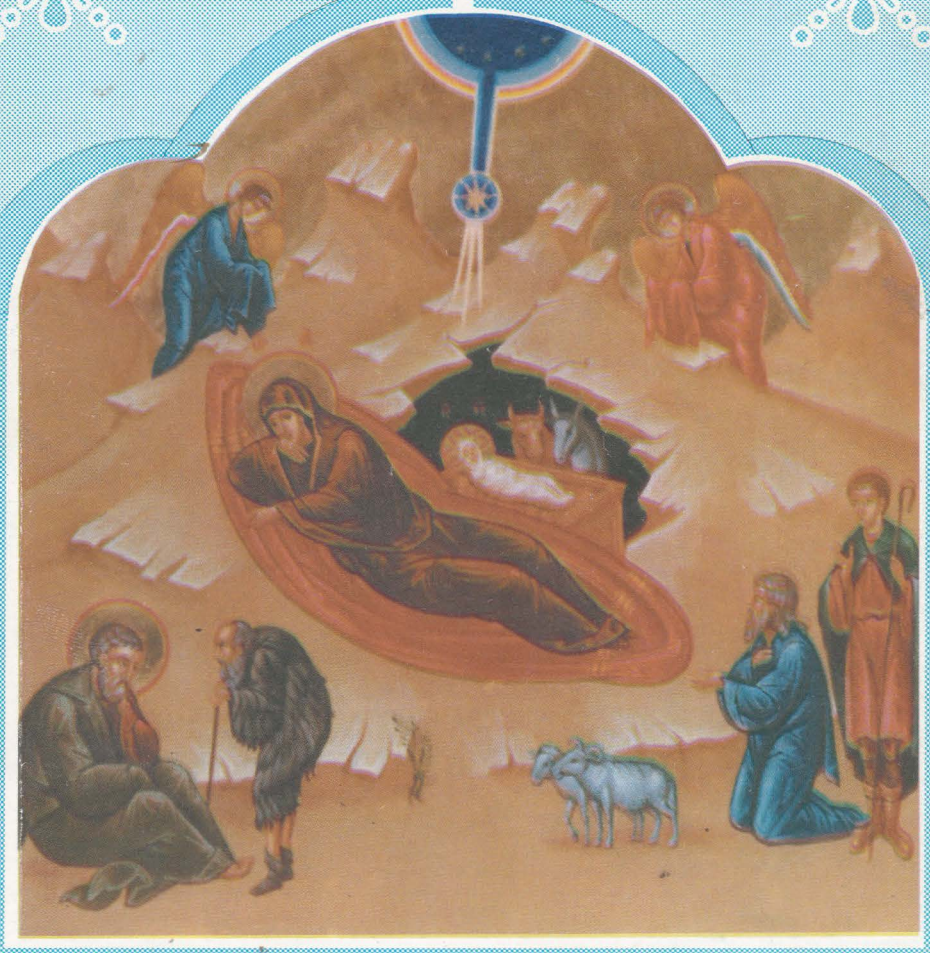

Із світлим празником Христового Різдва, святого Василія Великого і Богоявлення вітаємо усіх високопреосвященніших владик, всечесніших отців, монахів й монахинь та усіх читачів нашого журналу!

Над вертепом вже зоря сяє кругом
І Ангели співають небесний псалом:
Слава во вишніх Богу святому
А мир і ласка світові всьому.
Христос родився!
Славімо Його!

Редакція часопису "Місіонар"

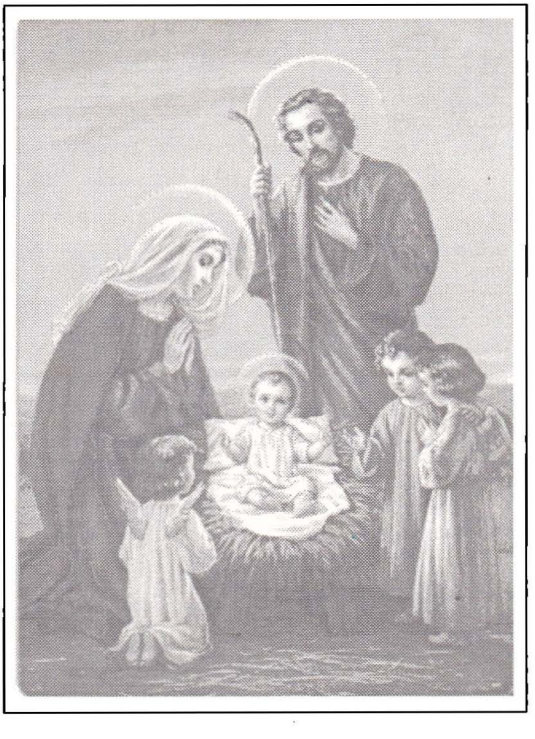

Христос раждається !

Сьогодні народжується від Діви Той,
Хто в руках Своїх тримає все створіння..
Той, Хто Небеса спочатку утвердив словом..
(Стихира Царських Часів)

Ось і знову приходить празник Христового Різдва ... Людське серце в особливий спосіб прагне відчути різдвяну радість та хоч би на короткий час затримати її в собі. Від щирого серця звертаємось до Вас зі своїми привітаннями, щоб разом втішатись радісною вісткою народження Божого Дитяти. Ось-бо тасмниця великої радості, справжнього щастя людства прихована в тихім вертепі, в убогих яслах.

"Почуйте всі як до краю землі: Бо з нами Бог..
Бо хлоп'ятко нам народилося, Сина нам дано ...
З нами Бог, - розумійте, народи!.."

Зичимо Вам духовної радості і миру в душі, життєвої наснаги і багато сил у земній мандрівці. Молимось, щоб Господь Бог дарував Вам багато Своїх ласк у ці Різдвяні дні і благословив Ваші добрі задуми, мрії та праці в Новому 1998 році.

"Прийдіте, вірні, і з побожністю
Дивіться на Божий прихід з висоти,
Який нам з'являється у Вифлеємі ..
Слава на висотах Богу в Тройці !.."

Отці та брати Василіяни,
видавництво Отців Василіян "Місіонер",
редакція часопису "Місіонар"

СЛОВО РЕДАКТОРА

З Божою допомогою увійшли ми в 1998 рік. В січні місяці припадають чи не найкращі празники року: Різдво Христове, Собор Пресвятої Богородиці, св. Йосифа, св. Стефана, св. Василія, Богоявлення Господнє.

Вже з раннього дитинства Свят-вечір, Різдво, коляда приємно і глибоко записуються в пам'яті кожного християнина і з неї ніколи не стираються.

На сторінках цього номеру часопису ви маєте змогу ознайомитись з різдвяними звичаями і традиціями, а ви, дорогі діти, читайте різдвяну легенду.

Немає людини, яка б не відчувала в серці жалю за невинно вбитими дітьми у Вифлиємі, а зараз не руками Ірода, а наших сучасників проливається багато більше невинної дитячої крові. На захист ненароджених дітей закликають статті "Ви ніколи вже не будете матір'ю!" і "Не вбивай мене мамо..."

Кров мучеників не пролита марно. Доказом цього є 18 наших новітніх мучеників. До речі, ***23 січня*** *встановлено рішенням Синоду Єпископів нове свято -* ***блаженних Пратулинських мучеників.***

В дусі василіянської харизми: молитви і праці за єдність Церкви заохочуємо всіх вас - католиків і православних - провести спільне водосвяття всюди, де є різні конфесії та й відновити хресну обітницю, яку наші предки за часів св. Володимира зложили словами: ***"Будемо вірити в єдиного Бога і Йому вірно служити".***

З відкритого листа о. Протоігумена зрозумієте, дорогі читачі, що Василіянський Чин в Україні повертається до джерельних харизм: ***виховання до святості, місійна діяльність, молитва та праця за єдність Церкви.*** *Щоб краще виконати основне своє завдання, пряму пасторальну діяльність у селах, де немає наших монастирів, залишаємо єпархіальним священикам. Просимо вирозуміння у жителів Городища, Волсвина, Межиріччя, Дністрика та ін. сіл, де ми з давніх-давен виконували пасторальну діяльність.*

Наш журнал до тих пір продавався дуже дешево. Зараз стає трохи дорожчим, тобто продається за ціною собівартості. Просимо вирозуміння.

З наступаючими вищезгаданими святами, обильної радості і миру Господнього бажає всім вам

о. Йосафат ВОРОТНЯК, ЧСВВ

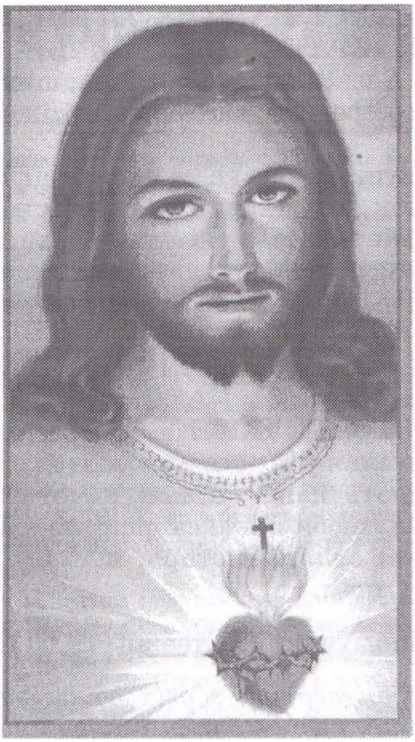

Ось Серце, що так дуже полюбило людей...

МОЛИТВА ЩОДЕННОГО ПОЖЕРТВУВАННЯ ДЛЯ ЧЛЕНІВ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ

О, Божественне Серце Ісуса! У злуці з тим наміром, з яким Ти на землі віддавав славу Богові і тепер щоденно віддаєш у Пресвятій Тайні Євхаристії, жертвую Тобі через Непорочне Серце Пречистої Діви Марії всі свої молитви, справи, слова, думки й витривалість у терпіннях нинішнього дня у винагороду за всі зневаги, образи і кривди, завдані Тобі.

Жертвую їх особливо за Святішого Отця Папу Римського, за святу Церкву, за навернення грішників та у всіх намірах Апостольства Молитви, призначених на цей місяць і на сьогоднішній день.

Пресвяте Серце Ісуса і Марії, спомагайте св. Церкву та Україну!

Святий Йосифе, Покровителю і Заступнику приятелів Ісусового Серця, моли Бога за нас!

Святий Архангеле Михаїле, св. Миколаю, св. Володимире, св. Йосафате, Заступники України, моліть Бога за нас!

НАМІР АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА СІЧЕНЬ:

(Поблагословлене Святішим Отцем)

Загальний: ЩОБ ДУХ ХРИСТОВИЙ ПРИСКОРИВ ПРИМИРЕННЯ І ЄДНІСТЬ МІЖ УСІМА ХРИСТОВИМИ ПОСЛІДОВНИКАМИ.

Вступивши в другий передювілейний рік - присвячений Богу-Духу Святому, молімося, щоби Він, який діє в серцях, вселився в душі всіх християн, всіх конфесій та кожного спонукав робити рішучі кроки до примирення і єдності. Наголошуймо на тому, що нас єднає і хай нас не турбує занадто те, що ми ще багато в чому різнимося. Різноманітність врешті-решт не суперечить єдності.

Місійний: ЩОБ СПОДІВАННЯ І ЗРІСТ НАРОДІВ АФРИКИ ЗДІЙСНИЛИСЯ У СПРАВЕДЛИВОСТІ, БРАТЕРСТВІ І МИРІ.

Північна Африка, зокрема, місто Александрія були в перших віках християнства сильним духовним осередком, вагомим для цілої Церкви.

В багатьох країнах Африки зараз мусульманська та інші релігії беруть верх. Католицька Церква, однак, досить сильна і надійна. Різні недуги, голод та важкий економічний стан гнітять "чорний континент". Молімся, щоб здійснились їхні сподівання, тобто краще майбутнє в галузі економіки та просвіти, а, головне - духовності та скріплення святої віри в триєдиного Бога.

Місцевий: ЩОБ ВЕЛИКІ ПРАЗНИКИ - РІЗДВО ТА БОГОЯВЛЕННЯ ГОСПОДНЄ - ЗБЛИЗИЛИ КАТОЛИКІВ І ПРАВОСЛАВНИХ УКРАЇНИ НА ШЛЯХУ ДО ПОВНОЇ ЄДНОСТІ.

Різдво Христове, а зокрема Богоявлення - Водосвяття усім нам, українцям різних конфесій, нагадують наші спільні початки християнства і спонукають до молитви, щоби якнайскорше усі ми об'єдналися в одно стадо під проводом одного пастиря, в тісній, тобто нерозривній злуці зі Святішим Отцем.

Покровитель на січень: св. першомученик Стефан (9.01)

Архидиякон і першомученик Стефан перший з усіх воїнів за Боже Царство впав на полі бою, тобто, проповідуючи і відважно засвідчуючи віру в Ісуса Христа, Месію-Богочоловіка, він пролив свою кров.

В кожному народі, зокрема, в нашому було чимало його послідовників. Очолюють цю армію св. мучеників - св. Борис і Гліб, св. Йосафат, Пратулинські мученики та новітні мученики, процес беатифікації яких нещодавно розпочався.

НАМІР АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА ЛЮТИЙ:

Загальний: ЩОБИ ВЕЛИКА УВАГА БУЛА ПРИДІЛЕНА СВЯТІЙ ТАЙНІ МИРОПОМАЗАННЯ В КАТЕХИЗІ ТА ЖИТТІ ЦЕРКВИ.

Місійний: ЩОБ МОЛОДІ ХРИСТИЯНСЬКІ ГРОМАДИ ЗНАЙШЛИ ВІДПОВІДНИХ ВИХОВАТЕЛІВ СЕМІНАРІЙ ТА ВИЩИХ ВИХОВНИХ ОСЕРЕДКІВ.

Місцевий: ЩОБ ПОХИЛІ ВІКОМ ОСОБИ ЗУМІЛИ ГІДНО І БОГОБОЯЗНО ЗАВЕРШИТИ СВОЄ ТУЗЕМНЕ ЖИТТЯ.

Покровителі на лютий: Три святителі - *св. Василій Великий, св. Григорій і св. Іван Золотоустий*

МУЧЕНИЦЬКА КРОВ НЕ ПРОЛИТА МАРНО

"Владика нині у тілі до нас прийшов, а слуга нині відійшов. Вчора той, що царює, в тілі народився, а нині ж слугу камінням побивають". Ось так описує наша церковна пісня оте драматичне чергування радісних і сумних подій, які повторюються у житті Церкви.

Коли ми закінчуємо триденне святкування Різдва Христового, свята Церква подає, як зразок до наслідування першого мученика Стефана, який перший проклав стежку для Апостолів Христових, а згодом для мільйонів відважних людей, які за віру у триєдиного Бога проляли свою кров. Хто їх вбивав, від чиєї руки вони гинули? Не на полі бою, не від ворога, а в більшості гинули вони від рук тих, які були їм рідні по крові. Ріки мученицької крові текли і нашою українською землею, і не тільки чужинці вбивцями були. Вони вмирали за віру святу, бо не хотіли братися за меч. *"Всі бо, що за меч беруться, від меча загинуть" (Мт 26, 52)*.

Приклад для мучеників дав сам Господь навіть вже у Вифлиємі. Тому-то він терпів Ірода, а Йосифові сказав: "Бери Дитятко і Матір та втікай у далеку землю" (Мт 2, 13). Краще будеш біженцем, чужинцем, але не будеш кровопроливником, не будеш насиллям викорінювати насилля. "Господь - мого життя твердиня" (Пс 27, 1).

Згодом Ісус закличе до відважного свідчення: "Кажу вам, моїм друзям: Не бійтесь тих, що убивають тіло, а потім більш нічого заподіяти не можуть. Я покажу вам, кого треба боятись: бійтеся того, що, вбивши, має владу вкинути в пекло" (Лк 12, 4-5). Цією логікою керувався святий першомученик Стефан, якого Церква ставить нам за приклад. Його наслідували всі інші, в тому числі і наш святий Йосафат, та багато інших відважних хлопців, дівчат, навіть дітей, людей різного віку, різних націй. Вони померли, але **їхня кров не пролилась марно**. На тих яскравих прикладах мучеників зростали нові відважні герої віри, вчителі вірності Господеві. Стефан, хоч і не був з тої "дванадцятки", яких Ісус постійно навчав, все ж таки зрозумів найважливішу лекцію життя, що не слід надіятись на велич у цьому світі, але слід за час того короткого життя у першу чергу служити Богові і своїм ближнім. І він, будучи служителем *(так називались диякони - служителі при столах, служителі хворим, умираючим)*, намагався так поступати. Відважно проповідав: "Слухайте браття, наші батьки помилились, коли відмовились прийняти Ісуса, того, який помер у Єрусалимі, на Голгофті. Поправте цю помилку, приєднайтесь до громади християн, які Його Месією визнають, які користають з заслуг Його смерті на хресті, вмиваються з гріхів своїх водою хрещення і Духом Святим. Приєднуйтесь до нас і будете спасенні. Але вони і слухати не хотіли, а вхопивши каміння, вбили його. Брав участь у вбивстві навіть його найкращий приятель Савло, який потім навернувся, охрестився, отримав ім'я Павло і також помер мученицькою смертю.

Господній терпеливості і чеканню однак приходить кінець, тому ті, які палають гордістю, жорстокістю до своїх ближніх, хай негайно міняють свою поведінку, стають покірливими, зрощують у своїх серцях благородні чесноти: терпеливості, жертвенності, співпраці, служіння, бо Господь дає нам короткий час.

А ви всі, які зносите утиски, терпіння - знайте, що час недовгий, витривайте до кінця, бо "... хто витриває до кінця, той спасеться" (Мт 10, 22). Прощаючи гнобителям, повторюйте із св. Стефаном: "Господи, не постав їм цього за гріх" (Ді 7, 60).

о. Йосафат ВОРОТНЯК, ЧСВВ

РІЗДВЯНІ ЗВИЧАЇ Й ТРАДИЦІЇ

З давніх-давен у нас в Україні велично відзначали Різдво Христове. До наших днів збереглись певні звичаї і традиції, пов'язані з різдвяними святами. Особливо готуються християни до Свят-вечора. За давнім звичаєм до святої вечері готуються *12 пісних страв,* які символізують 12 місяців у році. Традиційною є **кутя** (варена пшениця з маком і медом). Всі члени родини теж повинні бути вдома. "Боже охорони, - кажуть люди, - десь заночувати в цю ніч, цілий рік будеш блукати по світі". Боронь Боже, сваритися в цей день. Навпаки, добре помиритись з ворогами, щоб у Новому році було мирно і в хаті, і поза хатою. Ніхто не повинен бути в цю хвилину поза домом, в чужих руках - позичене чи забуте.

Традиційним було внесення на Свят-вечір снопа жита - **"дідуха"**. Його вносив господар дому, промовляючи: "Віншую вас з щастям, здоров'ям, з цим святим вечором, щоб всі щасливо ці свята провели та других дочекались - від ста літ до ста літ, поки Пан Біг назначив вік!" Повіншувавши, господар ставив "дідуха" на покутті під образами.

Господиня дуже ретельно готувалась до Святої вечері. Накриваючи на стіл, вона клала під скатертину у чотирьох кутах по голівці часнику - "щоб злу силу відганяти". Під скатертину клали й сіно, на долівку - солому. Потім спільно молились всією родиною і сідали до вечері. Вечеря розпочиналась тоді, коли на небі засяяла зірка, яка сповіщала всім про велике чудо - народження Сина Божого.

Живі, пам'ятаючи про своїх померлих родичів, ставили для них на вікні кутю і узвар з сушених фруктів, бо вірили, що і вони прийдуть у цей вечір на святу вечерю. Після вечері діти збирались під ялинкою, колядували. Першою колядою була "Бог предвічний"... Менші діти лізли під стіл і там "квоктали" - щоб квочки сідали і курчата добре велись.

Переливчасто линуть срібні дзвіночки, сповіщаючи господарям про прихід колядників. Вони радували християн чудовими віншівками, колядками, театралізованими виставами-вертепами, які розповідали про народження Месії - нашого Спасителя Ісуса Христа.

В Україні в давнину був звичай *носити вечерю* до своїх близьких родичів: баби і діда, хрищених батьків. Новий рік відзначали за старим стилем (юліанським календарем). Він співпадав зі святом Святого Василія. У цей день діти ходили від хати до хати з віншуваннями, засівали господарів пшеницею, як символом добра і багатства, промовляючи: "На щастя, на

здоров'я, на Новий рік, щоб родило краще, як торік - жито, пшениця і всяка пашниця".

На йорданські свята або Богоявлення зранку збирались люди біля річки чи ставка. Вони вирізали з льоду великий хрест. Священик освячував його і освячував воду. Люди набирали цю воду і несли до своїх домівок, окроплюючи нею свої хати, обійстя, щоб охоронитися від злої сили. Ще й до сьогоднішнього дня зберігся в нашому народі добрий звичай, коли в родини з благословенням, йорданською водою приходить священик, скроплює цією водою житло, щоб в родину приходило щастя і спливало Боже благословення.

В давнину був звичай, коли приносили йорданську воду до хати, дівчата наливали її в миску, клали гілочку калини і вмивались водою, щоб бути вродливими. Люди зберігали цю воду протягом року, вважаючи її цілющою.

ПРИВІТАННЯ

Христос родився!

Свято Різдва Христового переносить наші думки до Вифлеєму, де ми лучимося з почуваннями радості, любові і вдячності, що були в серцях Непорочної Матері та св. Обручника Йосифа, щоб привітати Боже Дитятко з близьким 2.000-ним Ювілеєм Його Народження, як Богочоловіка та нашого Спасителя, а рівночасно заспівати Йому: "Вітай, Ісусе"...

Хай це Твоє благословення скріпить наше здоров'я, наповнить наші душі св. радістю, миром, щастям, зближенням у релігійних і національних переконаннях, спонукає до взаємного прощення, щирої любові та витриванням у Божій ласці.

Цього щиро бажає всім отцям та братам Василіянам їх співпрацівникам та усім читачам "Місіонаря!"

о. Петро БАЛЬЦАР, ЧСВВ
м. Прудентопіль (Бразилія), грудень 1997 р.

В день св. Василія Великого, законоположника Василіянського Чину та монашества на Сході, вітаємо усіх отців та братів Василіян і сестер Василіянок. Найщиріші вітання з іменинами складаємо Преосвященним владикам Кир Василію Медвіту, ЧСВВ, Кир Василію Лостену, Кир Василію Філевичу, всечесним отцям Василіянам: Василію Ковбичу, Василію Зіньку, Василію Мендруню, Василію Тучапцю та іншим отцям і братам. Щедрого Божого благословення на многії і благії літа!

Редакція "Місіонаря"

ПЕРШЕ РІЗДВО НА "ПОКОНАЇВЦІ"

Пізньої осені 1946 року я почав відбувати своє восьмирічне заслання у Сибіру, на "поконаївці". Цей табір називали через те, що тут не один загинув. Мене розмістили у холодному бараці, місце дали вгорі.

Поряд - хлопчина 17-18 років. Питаю, звідки він. "Іх ферштее ніхт," - почув таку відповідь. Коли запитав по-німецьки, то взнав, що він з Відня. Хлопця віденські комуністи зарахували до членів нацистської організації "Гітлерюгенд", хоча він належав до організації католицької молоді. Без суду був висланий у табори радянської імперії...

Ми заприязнились. Довірився йому і сказав, що я є греко-католицьким священиком...

У навечір'я Різдва Христового, *24 грудня* (за григоріанським календарем) юнак був зажуреним. "Що сталося?" - питаю. "Я думками у Відні. Завтра у нас Різдво. Ще сьогодні правляться торжественні відправи, вулицями ідуть люди до храмів зустрічати народження Божого Сина. Катедра освітлена, гарно прибрана ялинка, під звуки органів люди співають "Тиха ніч, свята ніч".

Чи там мої рідні - тато, мама, сестри, чи може стоять так як і я серед цих ялинок, вкритих сні..." Не закінчив слова, воно комком стало у горлі, а з очей покотилися сльози.

Пробував його потішити. Казав, що Богові милішими є наші терпіння за торжественні богослужіння. Ми мовби схожі на перших християн. Юнак трохи заспокоївся.

25 грудня нас направили на роботу до лісу. До вечора згадували минуле. Сокиру і пилу не використовували в роботі. Наступного дня - штрафний пайок. Тільки триста грам хліба замість шестисот. Два тижні після того, на наше Різдво - та сама історія. Інструменти у лісі знову були без дії. Призначили штрафний пайок...

Через два місяці звертався у медпункт і показував відморожені ноги. Лікар все рівно вигнав на роботу, незважаючи на мої переживання про можливу гангрену. Виснажений до краю, не мав уже сили вернутися до бараку. Принесли з роботи на руках. Це наслідок "підліковування". Мабуть, про неї думав прокурор, коли перед етапом на Сибір сказав, що там "підлікують"...

ОСЬ ТАКОЮ БУЛА ПЕРША ГІРКА КУТЯ У ДАЛЕКОМУ СИБІРУ...

о. Дам'ян БОГУН, ЧСВВ

ВІДКРИТИЙ ЛИСТ ВПР. ОТЦЯ ПРОТОІГУМЕНА

СЛАВА ІСУСУ ХРИСТУ!

До вірних
греко-католицьких парафій,
які донедавна обслуговували отці Василіяни

Цей свій лист скеровуємо до вас, дорогі брати і сестри, як відповідь на всі ваші запитання щодо подальшого обслуговування ваших парафій та одночасно хочемо просити, щоб в дусі християнської любові й церковного послуху ви зрозуміли нашу мету теперішнього діяння.

Отже, найперше хочемо щиро подякувати за усі ваші листи, за усі візити, які ви склали до нашого Провінційного дому у Львові. Це насправді вияв вашої великої пошани до наших отців Василіян. За усі ваші турботи ми складаємо щиру подяку.

Бажаючи дати змістовну відповідь, і таку, щоб задовільнила ваші хвилювання, хочемо вам найперше пояснити *суть нашого монашого життя*, яким ми хочемо жити і через яке перш за все бути для вас завжди монахами.

Отже, монаше життя - це повне відречення себе, через складення трьох святих обітів: убожества, чистоти і послуху. Монах - це людина, яка повністю віддає себе служінню Богові згідно з правилами свого Чину. Монах не може виконувати своєї волі, лише Божу волю, яка до нього доходить через Правила і через Настоятеля. Отже, повне підчинення і досконале відречення вчиняє його знаряддям Божим, здатним до виконування Божого задуму тут, на землі. Цю суть свого духовного життя зможе монах виконувати, живучи в монастирі, у спільноті з іншими членами цього самого Чину. **Без монастиря, без спільноти** йому майже неможливо виконувати правило монашого життя, а ним є: спільна молитва, спільна трапеза і спільний вільний час, тобто рекреація. Часта відсутність в цих трьох діях спільнотного життя або хоч би в одній з них призводить до того, що монах відходить від спільноти, а згодом взагалі може втратити монаше життя, покинувши своє покликання. Тому святим обов'язком Настоятеля є створювати такі умови в монастирі чи взагалі в Провінції, щоб ніхто не загубив себе у монашій посвяті, і щоб *кожний монастир був справжнім домом молитви, центром духовного й християнського життя.*

Маючи таке розуміння монашого життя і його вимоги, нам неможливо або дуже важко поєднувати справжнє його здійснення з тією працею, яку інколи доводиться виконувати. Надмірний апостолят призводить часто до втрати монаших покликань і самознищення, до занепаду духовного життя в монастирях. Коли

монахи не мають змоги перебувати у спільних духовних вправах, через часті вибування з монастиря, то перестають бути монахами. Коли монастир перестане бути місцем духовного життя, перестане бути потрібний для народу. Такою є правда, перевірена довгим тисячолітнім християнським досвідом.

Беручи це все до уваги, дорогі брати і сестри, ми не хочемо тікати від нашого апостолування, але *хочемо його виконувати далі*, ще краще, при умові, що наші отці і брати зможуть бути монахами-василіянами, а наші монастирі гомонітимуть їхньою молитвою. Ми не відмовлялися брати обов'язок душпастирювання чи інших обов'язків апостолування, коли не було священиків чи потрібних для цього людей. Але ця надмірна, часто понад наші духовні й природні сили праця, доводила до того, що монастирі залишалися впродовж дня порожніми домами, що замінювало їх властиве призначення на готель, де лише можна переночувати. А хіба це згідне з Божим покликанням і завданням нашого законодавця св. Василія Великого? Звичайно, ні! Більше скажу, що через такий спосіб життя ми за цей останній період семи років втратили багато цінних покликань, які прямо не витримали в такому виді життя і пішли шукати інших монаших Чинів чи Згромаджень, де зможуть бути справжніми монахами.

Отже, щоб протидіяти цій прикрій ситуації, а найперше, щоб наші усі монастирі почали жити справжнім монашим спільнотним життям, хочемо створити такі умови праці, де усі члени монастиря якнайбільше часу перебуватимуть разом на молитві та інших духовних вправах. Тому є таке рішення, щоб **передати душпастирське обслуговування ваших парафій єпархіальним священикам**, яких зараз вже достатньо і які зможуть виконувати це завдання Церкви. Таке рішення стосувалось усіх наших монастирів: Золочева, Підгірців, Жовкви, Дрогобича, Івано-Франківська, Червонограда і Дністрика Дубового.

Дорогі брати і сестри, ми не тікаємо від вас і не хочемо вас ніколи покидати, але ми хочемо бути завжди для вас монахами, до яких завжди зможете приходити. Ви завжди зможете черпати від наших монастирів духовної сили, до них посилати своїх дітей на навчання, слухати місії і реколекції, читати книжки чи іншу духовну літературу, яка виходитиме з-під пера монахів. Ми завжди будемо з вами не тільки своїми молитвами, але різноманітною своєю працею, для якої однак нам потрібно перебувати в монастирі, у спільноті, на молитві. Тут наша сила духа і сила апостолування.

Отже, дуже вас просимо правильно нас зрозуміти і прийняти це наше рішення в святому намірі, щоб не створювати непотрібних непорозумінь чи заколотів, яких нам усім не потрібно. Ми завжди будемо готові допомагати усім священикам, які вас обслуговуватимуть, одначе маючи на увазі цінність нашого

покликання і нашої місії в Церкві, як Провінції Отців Василіян і як всього Василіянського Чину.

Розраховуючи на здорову второпність і любов до нас, як монахів, надіємось на ваше доброзичливе сприйняття нашого рішення. Про це ми молимо Бога і Пресвяту Богородицю.

Нехай Всемогутня Божа мудрість і сила Святого Духа кріпить усіх нас у добрій вірі й надії на подальше наше земне життя в ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа. Амінь.

Слава Ісусу Христу!

Львів, 4.12.97
Писано в празник Введення
в храм Пресвятої Богородиці

о. Теодозій ЯНКІВ, ЧСВВ,
Протоігумен

СКЛАЛИ ПОЖЕРТВИ НА "МІСІОНАР"

В наш час духовна література відіграє велику роль у вихованні молодого покоління. Хотілося, щоб католицький часопис "Місіонар" був бажаним гостем у кожній християнській родині. Хоч у часі економічної скрути відчувається брак коштів, видавці журналу продавали його нижче собівартості, аби він був доступний усім категоріям читачів.

Незважаючи на труднощі, які ми переживаємо, і сьогодні не зникає джерело милосердя. Люди намагаються вкласти і свої лепти для розвитку католицького часопису "Місіонар". Ми вдячні жертводавцям м. Надвірна і с. Федьків Колимийсько-Чернівецької єпархії, які пожертвували на наш часопис 108 гривень.

Ми щиро вітаємо о. Івана Качанюка, духовенство і мирян м. Надвірна і с. Федьків з Різдвом Христовим. Нехай новонароджений Ісус благословить вас і ваші родини.

Редакція часопису "Місіонар"

ВІДПУСТ У ХРАМІ СВ. АНДРІЯ

Величні велелюдні відпустові святкування відбулись у церкві св. Андрія, що у м. Львові. Сюди прибули сотні вірних не лише зі Львова, але й багатьох міст і сіл Львівщини, члени Апостольства молитви, сестри-монахині різних Чинів і Згромаджень.

Архиєрейську Службу Божу служили Преосвященні владики: Митрополит Перемишльський УГКЦ Кир Іван Мартиняк, Кир Софрон Дмитерко, ЧСВВ вислужений єпископ-ординарій Івано-Франківської єпархії, Кир Софрон Мудрий, ЧСВВ, єпископ-ординарій Івано-Франківської єпархії, о. Теодозій Янків, ЧСВВ, Протоігумен та інші священики.

Добірним зерном западали в серцях мирян слова проповіді, яку виголосив Преосвященніший Митрополит Кир Іван Мартиняк. Багато людей прийняли до свого серця Євхаристійного Христа.

З подячним словом до Преосвященних владик, священиків, монахів і монахинь, всіх вірних звернувся о. Теодозій Янків, ЧСВВ, Протоігумен.

Під куполами храму линуло "Многая літа".

На світлині: під час Архиєрейської Святої Літургії в церкві св. Андрія Кир Софрон Дмитерко, ЧСВВ, Кир Іван Мартиняк, Кир Софрон Мудрий, ЧСВВ.

ПОДВИГ МУЧЕНИКІВ - ПОСІВ ВІРИ

На празник св. Андрія у архикатедральному соборі св. Юра, у Львові, правилася Архиєрейська Літургія під проводом єпископа-помічника глави УГКЦ Кир Любомира Гузара за участю владик УГКЦ Кир Михаїла Гринчишина, ЧНІ, Кир Іринея Білика, ЧСВВ, Кир Юліана Гбура, римо-католицького єпископа Маркіяна Трофим'яка, о. Віталія Дуткевича, ЧСВВ (постулятор), о. д-ра Михайла Димида та інших священиків. Апостольський екзарх українців-католиків у Франції та у Західній Європі владика Кир Михаїл Гринчишин, ЧНІ у проповіді проголосив **початок беатифікаційного процесу мучеників Української Греко-Католицької Церкви у 20 столітті** та згадав вагомі оцінки Римських Архиєреїв про сподвижників нашої віри. "Українська Церква відповіла на поклик Спасителя до святості", - такий висновок зробив Кир Михаїл.

На світлині: доповідь на академії в церкві Пресвятої Євхаристії (Львів) виголошує Кир Михаїл Гринчишин, ЧНІ.

Так, у нашому столітті маємо чимало велетнів духа, що пожертвували навіть життям заради віри. Вони, несправедливо засуджені, вмирали у тюрмах і сибірських таборах, деякі поверталися на рідну землю і тут продовжували свою місію. Були й такі, що не зазнали гонінь з боку комуністичного режиму, але своєю жертвенною працею у лоні Церкви засвідчили відданість найвищим ідеалам.

Маємо надію, що наші мученики та ісповідники віри після беатифікаційного процесу будуть проголошені апостольською столицею блаженними, а опісля - Святими.

Того ж самого дня у церкві Пресвятої Євхаристії (раніше

Домініканський костел) відбулася святочна академія, приурочена відкриттю беатифікаційного процесу. Її відкрив Протоігумен о. Теодозій Янків, ЧСВВ, а опісля виступали єпископи Кир Любомир Гузар, Кир Михаїл Гринчишин, ЧНІ, який зачитав імена Слуг Божих, процес яких започатковано. Ось вони: **о. Леонід Фьодоров, екзарх Російської Греко-Католицької Церкви, єпископи Кир Григорій Хомишин, Кир Йосафат Коциловський, ЧСВВ, Кир Никита Будка, Кир Григорій Лакота, Кир Іван Лятишевський, Кир Миколай Чарнецький, ЧНІ, Кир Василь Величковський, Кир Павло Гойдич, ЧСВВ, Кир Олександр Хіра, о. Климентій Шептицький, о. прелат Петро Вергун, о. Методій Терчка, ЧНІ, о. Микола Конрад, о. Еміліян Ковч, о. Андрій Іщак, о. Олексій Зарицький, о. Микола Гриник.**

На академії слово мали також і єпископ-ординарій Самбірсько-Дрогобицький Кир Юліан Вороновський, єпископ-ординарій Івано-Франківський Кир Софрон Мудрий, ЧСВВ та патріарх УАПЦ Димитрій І. Між доповідями гарно виконували духовні пісні два хори.

Щиро просимо всіх, які мають будь-які листи, достовірні інформації, пам'ятні речі про згаданих Слуг Божих, зголоситися у постуляційне бюро до о. Віталія Дудкевича, ЧСВВ (м. Львів, пл. Соборна, 3а, тел. 79-84-42).

Ігор СКЛЕНАР

ДУХОВНИЙ ВЕЧІР НА КОЛОМИЙЩИНІ

Велика святкова програма з нагоди празника св. Йосафата і всіх Святих української землі відбулася у селі Федьків Волосівського деканату Коломийсько-Чернівецької єпархії. Тут був проведений духовний вечір під проводом отця Івана Качанюка і катехитки п. Світлани Пітчук. Чимало зусиль для гарного музичного оформлення доклав Роман Панівник. Порадував присутніх майстерним виконанням духовних пісень дитячий церковний хор.

Цікаво була поставлена сцена з дитячих років св. Йосафата. Її виконали мама і син - Віра і Юрій Поповичі.

Поправка

В числах 11 та 12 за 1997 рік інформація про те, що "Місіонар" не видавався з 1939 до 1992 року є помилковою. Незважаючи на воєнні лихоліття, часопис виходив. Його редакторами були о. Маркіян Марисюк, ЧСВВ (1939-1940) та о. Єронім Тимчук (1941-1994).

ПЕРЕНЕСЕННЯ ЧУДОТВОРНОЇ ІКОНИ МАТЕРІ БОЖОЇ (копії)

Жовківчани та жителі навколишніх сіл взяли участь у торжествах з нагоди повернення копії чудотворної ікони Богоматері - Цариці вервиці.

Перша згадка про цю ікону записана наприкінці XVII ст. Станіслав Жолкевський помістив цю ікону в каплиці домініканського собору м. Жовкви. За її заступництвом і молитвами люди одержували численні ласки.

В 1929 році ця ікона була коронована Папською короною. У воєнні лихоліття отці Домініканы вивезли її до Польщі (корони були втрачені). Нині ікона знаходиться у Варшаві, в монастирі отців Домініканів.

В 1965 році цю релігійну цінність рекоронував кардинал-примас Польщі Стефан Вишинський.

Нещодавно отці Домінікани з Варшави, очолені настоятелем монастиря Мареком П'єньковським, братами монахами Чину Маріушем і Павлом привезли у Жовкву копію цієї чудотворної ікони. В жовківському костелі священиком Чину св. Домініка Марціном Бабраєм з Варшави проводились трьохденні реколекції. Прибуло на торжество багато гостей, колишніх мешканців Жовкви, які проживають нині за кордоном, а також чимало вірних міста і околиць. Копію чудотворної ікони, прикрашену

На світлині: копія чудотворної ікони Матері Божої - Цариці вервиці.

квітами, внесли в римо-католицький костел м. Жовкви.

Тут відбулась Служба Божа за участю отців Домініканів з Варшави, настоятеля храму о. Василя Павелка, ігумена Жовківського монастиря отців Василіян о. Томи Кушки, декана Жовківського деканату о. Ігоря Когута, о. Володимира Валевського з Боянця та інших. Молебен до Пресвятої Богородиці відспівали Сестри Служебниці НДМ з Жовківського новіціяту.

с. В'еслава, Домініканка

КРИСТИНОПІЛЬСЬКА ІКОНА МАТЕРІ БОЖОЇ В ГОСТЯХ У ДРОГОБИЧАН

Великою є наша земля. А на цій землі багато народів. А серед цих народів мільйони людей проказують кожного дня різними мовами слова святого поздоровлення: *"Радуйся, благодатна!"*

Ми знаємо, що цим поздоровленням побожні християни з сердечною любов'ю величають Пресвяту Діву Марію.

Апостольство молитви з провідником о. Єронімом Кокоцьким, ЧСВВ здійснило паломництво чудотворної ікони з Кристинополя у дрогобицьких церквах. На запрошення ігумена монастиря отців Василіян о. Лаврентія Івасечка в Дрогобич прибули два автобуси паломників з чудотворною іконою Матері Божої.

Ця чудотворна ікона здавна славилась своїми чудами, свідченням чого були цінні пожертвування вірних (воти) як подяка за допомогу у скрутну хвилину. У стародавніх книгах знаходимо опис дивовижних оздоровлень від невиліковних хвороб, сліпоти тих, хто з вірою уповав на допомогу Діви Марії. Також описуються численні випадки охорони від пожежі тієї церкви, де була ікона, тоді як горіло все місто.

Церква св. Петра і Павла в Дрогобичі, яка перша прийняла цю чудотворну ікону, була переповнена людьми. Відправлялись нічні чування. І на ранішню Службу Божу зібралось понад 300 вірних, які з великою побожністю і піднесенням приступили до св. Причастя.

Потім ікону Богородиці з великим тріумфом перенесли до *церкви Пресвятої Трійці.* Тут протягом двох днів служились акафісти, молебні до Пресвятої Богородиці.

Третім пунктом паломництва стала новозбудована *церква Вознесіння Господнього,* де настоятелем є о. Софрон Яциків, ЧСВВ. Там зібралась велика кількість віруючих на нічне чування. Ця ікона побувала також і в м. Стебнику, де її жителі змогли вшанувати Матір Божу, попросити ласк і взяти участь у Службі Божій, яку відправив о. Петро Герилюк-Купчинський. В кінці паломництва чудотворну ікону знову з торжеством зустріли дрогобичани у монастирі отців Василіян, де відправилась св. година і нічне чування. В неділю, після Служби Божої, ікона повернулась в Кристинопіль. А тут, в Дрогобичі, залишилась любов до Матері Божої, яка буде горіти незгасаючим вогнем в серцях усіх людей.

Г. САВУЛЯК, У. ПАНЬКІВ,
члени Апостольства молитви

ОБЛЕЧИНИ СЕСТЕР ЙОСАФАТОК

За Божим Провидінням все більше молодих дівчат прагнуть йти монашою стежиною життя, щоб служити Богові в певному Чині чи Згромадженні. Новими покликаннями обдарував Господь і чернече Згромадження Сестер Йосафаток.

У празник св. священномученика Йосафата у церкві св. Андрія, що у Львові, зібралося чимало людей. Тут відбулась Архиєрейська Служба Божа, під час якої Преосвященний владика Кир Іриней Білик, ЧСВВ з Івано-Франківська провів **обряд облечин** чотирьох нових кандидаток Згромадження Сестер Йосафаток, які разом з габітами отримали нові духовні імена. Обручницями Христовими стали молоді сестри Йосафатки: Григорія (Галина) Бесага, Михаїла (Марія) Довгунь, Софія (Світлана) Летнянка, Любомира (Люба) Костів.

На світлині: відновлення обітів Господеві в присутності Преосвященного Кир Іринея Білика, ЧСВВ.

З рук Преосвященного Кир Іринея новооблечені одержали вервиці - *мечі духовні*, щоб завжди перебувати у молитві, прославляти Господа, молитись за нашу Церкву, за народ, за ревні монаші покликання.

В руках молодих монахинь яскраво горіли свічки, як символи світла Ісуса Христа, яке нестимуть вони до сердець численних християн. Під час Архиєрейської Святої Літургії сестра Марта (Марія) Шумляк склала урочисту професію довічних обітів, а інші сестри відновили свої тимчасові обіти.

Хай же Господь благословить їх у монашому покликанні, щоб гідно, через все своє життя пронесли це високе звання Христових обручниць, були прикладом для наслідування.

На світлині: новооблечені сестри св. Йосафата

БОГОПОСВЯЧЕНЕ ЖИТТЯ О. ЯКИМА ФЕЩАКА, ЧСВВ

(ПРИСВЯЧУЮ БРАТАМ-НОВИКАМ ЧСВВ)

На Поділлі немов з-під землі виростають хрести, які встановлюють на згадку про визвольні змагання за незалежність України у 1917—1920 роках. Про це нагадують також невпорядковані, занедбані братські могили, похилені хрести на них, тощо.

Із розповідей о. Дам'яна Богуна, ЧСВВ, який ще добре пам'ятає очевидців цих подій, дізнаємося, що десять капеланів у Галицькій Армії були з Чину Отців Василіян. Деякі з них віддали своє життя разом із багатьма воїнами УГА за незалежність України. Один із них - це о. Яким Фещак. Перед Першою світовою війною він був редактором часопису "Місіонар". Отець Яким не тільки був ревним священиком у своїй душпастирській праці, але також мав нахил до журналістської і письменницької праці. Його поважали не тільки духовні особи, але також визначні громадські діячі тодішньої Галичини.

Важкими були осінь 1919 року і зима 1920 року. Осінь - холодна і сльотлива. В цей час виникла епідемія тифу. Галицькі стрільці погано одягнені, без відповідного харчування, ослаблені боями, масово хворіли на цю пошесть. День у день сотні недужих покидали бойові ряди. *Історичний календар-альманах "Червоної калини" 1929 року писав:* "Сумна була осінь 1919 року. Все лихо, немов, зв'язалось тоді докупи. І вороги довкола, і тиф косили безпощадно ряди УГА. Куди не глянь, всюди хворі. На кожнім постою виростали нові ліси хрестів, нові цвинтарища. А по розбитих дорогах тягнулись обози, повні немічних стрільців, пленталися осідлані коні без їздців, гармати без обслуги". В одному з обозів перебував і о. Яким Фещак.

Своєю смертю він засвідчив любов до Бога, до України, до її знедоленого народу. Більшої від цієї любові ніхто не має, як та, коли хто життя своє кладе за друзів (Ів 15, 13). А друзями для о. Якима були молоді хлопці, які віддали своє життя за незалежність України. Ще нещодавно їх проводжали на службу рідні, благословляли батьки. Вони йшли здобувати незалежність України. А сьогодні, як ті квіти, в'януть і падають на свою землю-матір, яка хоронить їх в обіймах холодної зими. Для них не було величних похоронів, не було кому плакати, а вдома рідні і не знали, що їхній син вже спить вічним сном у подільській землі.

Не залишав своїх бойових побратимів о. Яким. Він завжди був з ними, хоч його застерігали, щоб оберігався тифу. Як добрий

самарянин, о. Яким до кожного підходив, обмивав своїм добрим словом тілесні і душевні рани хворих стрільців. У тяжких хвилинах боротьби життя і смерті він уділяв їм востанне святі Тайни сповіді, Причастя і оливопомазання, знаючи, що і сам наражається на небезпеку. Спасіння душі для нього було найвищим ідеалом. Для кожного він знаходив час, щоб поговорити, підтримати духом. Він нікого не залишав без духовної опіки, будучи справжнім місіонером.

Захворів тифом і о. Яким. Знесилений фізично, в холоді і в голоді, без лікарської допомоги, хворобу перемогти не зміг. В цей час майже половина війська хворіла тифом. Хворі лежали в лікарнях, обозах, в приватних домах.

Не думав о. Яким помирати на подільській землі. Просив побратимів завезти його до рідних місць.

Знесилений недугою, він до останніх днів свого життя не втрачав надії. Як завжди, у найважчі хвилини звертається до Бога, до нашої Заступниці перед Господом Богом - Пречистої Діви Марії. Він вірив, що праця його не є марною, що прийде цей благословенний час, коли Україна стане вільною державою.

11 лютого 1920 року о. Яким (Олексій) Фещак відійшов на 39 році життя і 13 році священичого служіння у вічність. Хоронили в час лютневих морозів на цвинтарі у місті Чечельнику на Поділлі. Несли домовину на цвинтар молоді стрільці, які його так любили, а тепер назавжди прощались. Ця сумна вістка швидко облетіла краєм. Його шанували не тільки військові, але також жителі подільських сіл і міст, з якими він зустрічався.

Та, на жаль, на сьогодні неможливо встановити могилу, в якій спочивають тлінні останки о. Якима. Цвинтар занепав, а людей, які би могли засвідчити про достовірність могили о. Якима, важко віднайти. Надіємося, що на цвинтарі у Чечельнику все-таки стоятиме пам'ятний хрест, що буде нагадувати про віддане життя Богові отця Василіянина, патріота українського народу, як незабутня сторінка нашої історії.

о. Яким своє життя посвятив Богові. За словами Святішого Отця Івана-Павла II, він "засвідчив своє життя продовженням милосердного служіння самого Христа, наслідуючи Божого Самарянина душ і тіл" ("Богопосвячене життя").

Тож згадаймо у своїх молитвах разом із тими, які віддали своє життя за вільну Україну і нашого славного преподобного Василіянина о. Якима. Надіємось, що він і сьогодні молиться перед престолом Всевишнього разом з нашими мучениками і ісповідниками віри.

о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ,
м. Бар на Поділлі

"ВИ НІКОЛИ ВЖЕ НЕ БУДЕТЕ МАТІР'Ю!"

СПОВІДЬ ОЛЕНИ

Того жовтневого дня небо над Львовом плакало цілий день. Прозорі краплі осіннього дощу, мов сльози, спливали по шибках вікон і сяючих вітринах крамниць. Десь високо вгорі вітер гуркотів шматками відірваної бляхи. І здалося на мить, що темне, ніби у жалобі небо, плаче за кимось, за чиєюсь безвинно загубленою душею... А втім, чи здалося?..

В сірому павутинні дощу, крізь гуркіт і вечірній шум, вулицями Львова, похитуючись, йшла молода жінка. Тулилася до стін будинків, ніби шукаючи підпори, поквапливо давала дорогу рідким перехожим. Здавалося, що йде через силу, мовби придавлена важким тягарем. Але щось вело її, провадило до місця очищення її душі, до полегшення тягару. Жінка йшла, йшла, а краплі осіннього дощу текли по її молодому лиці, може це були сльози, сльози розпачу, втрати і горя. Повільно розмотувався тугий клубок згадок, нитки споминів рвалися і знову пригадувалось Оленці власне життя...

Світлою ниткою споминів вирнули в пам'яті зустрічі з Олексою, молодим студентом політехніки. Покохали гаряче одне одного. Ангельським співом підносилася величальна пісня-молитва під високі склепіння церкви св. Андрія. Оленка з Олексою так чекали того дня, коли Господь з'єднає їх в одну християнську родину. Гарно жили. Он третій рік минає, як побралися. Світла нитка споминів нагло обривається і холодною змією виповзає чорна нитка згадок...

...Олекса кохав Оленку чисто і щиро. І весілля, і шлюб, все зробили наперекір Олексовим батькам, що вважали Оленку бідною селянкою, хіба рахувалися з тим, що вона студентка університету. Селянка, що добре вміє поратися в полі, коло корови і до церкви бігати в сусіднє село. Ні, таки не пара Олексієві. Роздуми свекрухи часто були в голос. Не такою вона бачила собі невістку. А багатою, з грішми, з квартирою, з машиною. А тут голота. Навіть немає чим похвалитися перед знайомими.

І почалося. Дні перетворилися на пекло, пекло для молодої жінки, що була вірною, коханою дружиною. Білкою вертілася в хаті, щоб все було випране, зварене, прибране. Ще встигала добре вчитися, з отою селян-

ською старанністю. Старалася у всьому догодити свекрусі. Хоч знала, що не мила їй. Так і не стала для неї дочкою рідною...

...І знову чорна нитка споминів. Десь навесні Оленка відчула, що б'ється під її серцем нове життя. Від радощів, що стане матір'ю, вона готова була плакати. Побігла до церкви св. Андрія, яка стала для неї мовби рідною. Гаряче молилася до Ісуса і Пречистої Діви. Дякувала за все, а особливо за щастя материнства, просила помочі і заступництва у Божої Матері. Щасливу новину розповіла Олексі. Тішилися разом, сперечалися про те, буде син чи донька. Оленка вже бачила доню красунею, а Олекса, звісно, сина - легінем.

Небагато пройшло часу, як Олекса став не таким, як раніше. Щось мучило його, гризло, як іржа, іржа серця. Це були наслідки "родинних" розмов з матір'ю. Що не захотіла стати в ледь за сорок бабусею. Почалося з того, що закінчити треба навчання, зробити ремонт у квартирі, дача в Брюховичах вже який рік не впорядкована, машина потребує ремонту, та й вона нездорова і не винесе шуму малюка. Ні, рано, рано ще їм заводити дитину. Сказала, як відрубала: "Хай зробить аборт, поки не пізно!" І почалося для Оленки пекло, пекло вже тут, на землі, серед близьких людей. І Олекса став іншим, часто відмахувався від Оленчиних переконань, став на боці матері. Зрадив... Не захистив... Не вберіг батьківства...

Не пам'ятає Оленка, як входила в пошарпані двері лікарні, не пам'ятає сивої лікарки, що казала їй передумати, не пам'ятає різкого болю. Нічого не пам'ятає. Через кілька днів повернулася Оленка додому мовби надломленою гілкою, криком підбитої птахи кричало від болю і розпуки серце її. Серце, якого позбавили щастя материнства. В Оленчиних вухах ще відлунюють слова сивої лікарки, слова-вирок: "ВИ НІКОЛИ ВЖЕ НЕ БУДЕТЕ МАТІР'Ю!" Обпекло, як вогнем, залило всю, немов розплавленим залізом: "Ви ніколи вже не будете матір'ю!"

...В сірому павутинні дощу, скрізь гуркіт і вечірній шум вулиць древнього Львова, похитуючись, йшла молода жінка... Йшла до монастирської церкви. Йшла до Нього - до Ісуса за прощенням, за прощенням гріха, що вчинила під тиском рідних, що вчинила, зламавшись.

Піднялась крутими сходами, немов на свою Голгофу. Ввійшла в темну прохолоду церкви і впала на коліна перед стареньким, зігнутим додолу священиком, зігнутим тягарем чужих гріхів, які вислуховує щодня. Впала Оленка на коліна перед Христом і залилася гарячими сльозами, сльозами болю і жалю. "Отче, грішна я, своїми руками, вчинивши аборт, вбила свою дитину, вбила, бо не мала сили вже боротися за її право на життя. І лилися сльози, лилися... Шепотіли уста: *"Господи, прости і помилуй мене..."*

Іди в мирі і більше не гріши, віднеси до твого дому мир Христа, який простив убивцям своїм, простив і тобі, простить і чоловікові твоєму, і свекрусі, бо вони схаменуться, вмиються в сльозах покаяння, з постановою: *"Ніколи, більше ніколи!"*

бр. Захарій ГЛОМБА-НАГАЄВСЬКИЙ, ЧСВВ

"НЕ ВБИВАЙ МЕНЕ, МАМО..."

Продовжуючи тему захисту ненароджених дітей у нашому журналі, публікуємо лист однієї жінки, що втратила свою дитину.

Дорогі брати і сестри! Дорогі матері!

Хочу розповісти про один випадок зі свого життя для того, щоб застерегти вас.

Раніше я погодилася на аборт. Це було жахливе і несвідоме вбивство власної дитини. Нині я реальніше дивлюся на речі, ніж у молоді роки.

Дізнавшись, що я вагітна, декілька днів вагалась, згодом почала думати про сором і матеріальні нестатки й подумала, що після аборту стане легше. Але помилилась. Спочатку протягом року було байдуже. Нічого не думаючи про злочин, спокійно ходила до Божого храму, сповідалася. Видавалось, що покаялась. Але настав час покути... Моя дитина почала мовби кликати мене, мовби ходити за мною. У кожному малюкові я почала вбачати своє дитя, кожен плач до болю проймав ціле моє

єство. Не мала спокою ні вдень, ні вночі. Забувала про відпочинок. Втікаючи від себе, знову натрапляла на своє дитя, яке вже біґало біля порогу або бавилося на вулиці. У сусідських дітях бачила милі та ніжні оченята моєї дитини...

Боже мій! Вже кілька років я плачу і маю проблеми з нер-

вами. Чую інколи такий поклик: "Мамо!" З'являлося дитя з лагідними очима і питало: "За що, мамо, за що ти таке вчинила. Я ж була така безпорадна і немічна. Як ти могла, мамо!" Оглядаюся, обливаюся потом і біжу, не знаючи куди. Що ж я зробила! Як повернути минуле, як?! Одного разу сестра купила на свято Миколая ляльку, що нагадувала дитину. Я з розпачу крикнула...

Дорогенькі матері! Кожне зачаття є благословенне Богом. Не забирайте життя рідному малюку. Вам колись захочеться притулитися до нього, як і мені.

Навіть якщо ви матеріально бідні, будьте переконані, що Отець Небесний подбає про їжу та одяг. Зупиніться ви, що маєте намір зробити аборт, від щирого серця прошу вас про це. Не піддавайтеся спокусі. В той момент спробуйте уявити своє дитя веселим і життєрадісним, його усміхнене личко та пухкі рученята, що обіймуть. *Коли зважити усі ці думки, то не зречетеся свого дитяти. І будете дякувати Богові!*

Ірина

БІЛЬ ДУШІ

Скажи, ти знаєш, як болить душа,
Коли неспокій серце огортає,
Коли життя не варте ні гроша,
Коли в нічому радості немає?

Тоді єдина думка і порив
З молитвою здіймається до Бога.
Згинаються коліна до землі,
І ти не бачиш вже нічого...

Тільки молитву шепочуть уста
І серцем линеш високо до Неба,
І змінюється все, що навкруги,
Нікчемними стають земні потреби.

Скажи, ти знаєш, як болить душа?..
Коли це почуття тобі відоме,
Зверніть до Бога, все віддай Йому.
Він заспокоїть всі твої тривоги.

Наталія МАЛЄРИК,
м. Соснівка на Львівщині

ЕКЗОРЦИЗМ СЬОҐОДНІ

(Закінчення. Початок у № 12 за 1997 р.)

Екзорцист насамперед розпізнає, вивідує про прояви, основні ознаки, що характеризують пацієнта, бо не кожне занепокоєння чи дивна незвична поведінка людини є навіженням. Тому екзорцист досліджує дану справу, випитує родину, кропить водою тощо.

Тут не все виявиться відразу і кожний випадок проявляється інакше, тільки довга вправа допоможе впізнати кожний окремий феномен. Є випадки дуже складні і часто трапляються різні психічні захворювання, а не має впливу лихого. Тому нераз треба допомоги психіатра або поради лікаря. Мудрі лікарі часто самі направляють своїх хворих до священика. В основному тоді, коли ніякі аналізи нічого не виявляють і ліки не допомагають.

Розглянувши справу, священик читає молитви, кадить, ставить хрест на голову і починає визволяти людину від злого духа. Цікаво, скільки часу триває заклинання біса? Сам Бог через священика виганяє злого духа, нераз треба багато молитов і посту. Допомагає дуже віра екзорциста, його покора і молитва членів сім'ї хворого, головно спільні молитви, псалми у монастирях. Допомагає дуже також свячена вода, сіль, олива, св. Тайни, часта сповідь, Причастя та християнське життя. Велику силу має вервиця і опіка Пресвятої Діви Марії, архистратига Михаїла, ангелів-Хоронителів і всіх святих, а також прощі до відпустових місць.

Бог дає багато середників, як захищатися, і треба щиро молитися про звільнення від поневолення диявола. Читання Святого Письма, головно псалми і молитва славослов'я, посвячені ікони.

Всі екзорцисти кажуть, що вони відчувають себе нічим. Це Бог - їхня сила, в них Він діє. Але відчуваються великі духовні плоди, що дає зрозуміти, чому Господь дозволяє такі болючі випробування.

о. Аморт нераз пересвідчився, яку захисну силу мають посвячені медалики, хрестики, коли їх носити, зокрема той чудотворний медалик, що в 1830 році Пресвята Діва Марія об'явила святій Катерині Лябуре в Парижі. Це медалик Непорочного Зачаття Діви Марії, від якого спливають численні ласки і діються чуда по всьому світі.

Сатана має велику силу і багато слуг для того, щоб гнобити людей ще тут, на землі. На жаль, сучасні письменники і католицькі богослови дещо применшують вплив сатани на людину. Деякі парапсихологи заперечують здатність диявола фізично оволодіти людиною і вважають навіженість ілюзією первісних віків. Всі ці феномени пояснюють природно й людей відсилають до психлікарень,

а це дуже на руку пекельним силам (вони не хочуть, щоб їх виявляли).

Священик Аморт наголошує, що сьогодні дуже потрібні священики, які б, як Христос і апостоли, виганяли духів та зціляли людей.

Священик Кандідо Амонтіні 36 років виганяв бісів. Така людина знає, що таке демонологія і як сатана мучить людей вже тут, на землі. Він не є теоретиком, але практиком.

На превеликий жаль, матеріалістичний раціоналізм так засліпив деяких священиків, що вони не визнають потреби, ані користі з екзорцизму, від чого багато людей дуже страждає. Бо їх ніхто не хоче зрозуміти: ні рідні, ні лікарі, ні навіть душпастирі. Тим-то пасторальна праця у тій ділянці цілковито занедбана. Священики, які милосердяться над хворими... зазнають чимало переслідувань та утисків. Не так воно було у первісній Церкві... Такою обстановкою користаються протестанти. "Вони часто виганяють злих духів, і то дуже успішно, - каже о. Аморт, - і до них приходять теж католики".

На думку о. Аморта, кожна єпархія, навіть кожна більша парафія, повинна б мати теж офіційного екзорциста.

ПРАКТИЧНА ПОРАДА

Де шукати поради в такій складній життєвій справі?

Напевно ні в різних ворожбитів, шахраїв, картографів, зливачів воску тощо. В Церкві і в Україні завжди були і є чоловіки та жінки - люди, обдаровані харизмою лікувати хворих. Це ті народні цілителі. Навіть новітня наука парапсихологія радить потерпілим вдаватися до таких осіб, щоб молитвою ліквідувати пороблення, вроки тощо.

Всім священикам радимо не тільки служити Літургію за здоров'я, а заохочувати хворих до сповіді, до св. Причастя, примирення з іншими, прощення кривд. Також радимо читати Євангеліє, над хворим святити воду, сіль, і то не раз чи два, а більше разів. Це ще не є екзорцизм, не заклинання диявола, а **молитва за звільнення** від усяких злих впливів "видимих і невидимих ворогів". Такі молитви мають владу від Христа, оперта вона на вірі в Бога і любові до ближнього, бо сказав Господь: "Просіть, що схочете у моє ім'я, і коли двоє чи троє зійдуться і будуть разом молитися, все отримають".

Коли б такі молитви не допомогли, тоді треба шукати священика-екзорциста, який призначений єпископом і має владу молитися і робити заклинання, та в разі потреби виганяти злого духа. А він порадить, що зробити. Він знає, як в такому випадку поводитися.

А якби виявилося, що хтось дійсно опанований злим духом (що рідко буває), тоді сам хворий має звернутися до свого єпископа й просити дозволу, щоб відповідний священик розпочав екзорцизм і мовив заклинання над ним.

о. Тарас ОЛІЙНИК, ЧСВВ

ГОСПОДЬ - МОЯ СКЕЛЯ І МОЯ ТВЕРДИНЯ

"Величайте Господа зо мною і вознесімо ім'я його разом" (Пс 34, 4)

Отця Василя Мендруня, ЧСВВ добре знають як ревного єромонаха, здібного проповідника, людину доброго серця і прекрасної душі. Понад чверть віку віддав він душпастирській праці, жертвенному служінню Богові, Церкві, своєму народу. Багато християнських родин знають отця Василя ще з підпілля, коли він служив Служби Божі, сповідав, хрестив дітей, вінчав молодят. Повагою і авторитетом користується він серед священиків і братів Чину. Отець Василь Мендрунь був Протоігуменом Провінції Найсвятішого Спасителя отців Василіян. А тепер є отцем-магістром Крехівського новіціяту, докладає чимало зусиль для виховання майбутніх священиків, сповідників, братів-монахів.

Дорога до мрії

Дорога до мрії... У кожного вона своя. Кожній людині Господь дає таланти, дає можливість обрати ту єдину правильну стежину в житті, щоб бути щасливим не лише у тому земному житті, але й у вічності. Тільки слід прислухатись до голосу Господнього, слід йти дорогами Його заповідей, долаючи труднощі. Тоді відчуєте у серці цю велику радість від досягнутої мети, відчуєте себе щасливим.

Нелегкою була дорога до мрії і в отця Василя Мендруня, ЧСВВ. Боже Провидіння вело його своїми дорогами монашого життя, священичого служіння Господеві.

о. Василь з щемом у серці згадує своє минуле, колиску дитинства - мальовниче село Березовицю Велику, що на Тернопільщині, свою незабутню юність, коли за покликом Господнім обрав монашу стежину життя, назавжди пов'язавши своє життя з Богом.

Там, на Тернопільщині, у християнській родині Романа і Юстини Мендрунів **на свято Благовіщення** 1946 року народився хлопчик, якого нарекли Богданом. Мати клякнула перед образом Пресвятої Богородиці і довго молилась, дякуючи за сина, просила, аби Матінка Божа тримала його в своїй опіці і випросила в свого Сина щедрих Божих ласк. Хлопець ріс розумним, допитливим. Господь обдарував його чарівним голосом і добрим, щирим серцем.

Часто ще малим хлопчиною любив він у неділі і свята приходити на Служби Божі до невеличкої церковці у рідному селі, вслухався у мелодійний спів церковного хору, а потім, клякнувши навколішки перед іконою Пресвятої Богородиці, молився у тиші опустілого храму. А згодом його улюбленим місцем у церкві був куточок на хорах, звідки уважно спостерігав за богослуженнями. Місцевий парох о. Олесь Герета був добрим музикантом, керував хором. Він бачив у хлопчика хист до музики і церковного співу, намагався розвивати ці перші паростки любові до прекрасного.

З тих милих серцю спогадів дитинства о. Василя чи не найбільш радісним було Різдво Христове. Пам'ятає, як у Свят-вечір збиралась вся родина за святковим столом, накритим білим вишиваним обрусом, де було дванадцять пісних страв і передусім - традиційна кутя з маком. Спалахували різними кольорами вогники на ялинці. В затишній оселі линула спільна молитва, а потім батько розпочав коляду "Бог Предвічний", її підхопили всією родиною. Радість сповнювала їхні серця. Вони колядували, прославляючи новонародженого Ісуса.

А за вікном переливчасто дзвеніли дзвіночки колядників, які від хати до хати несли коляду, віншували господарів з святами. Виражене покликання до священства о. Василь мав, мабуть, ще з дитинства. Він любив співати Служби Божі, молебні, псалми, церковні пісні, багато читав духовної літератури, особливо, захоплювався "Життям святих". *"Наша родина, - згадує о. Василь, - була дружною і дуже релігійною. Ми щодня молились, брали участь у Службах Божих, приступали до св. Причастя. Часто приїжджав до нас о. Юстин Роман. Він був великим почитателем Фатімської Матері Божої. У нас в першу суботу місяця збирались люди, ми сповідались, відмовляли вервичку, брали участь у Службі Божій. Словом, це була наша домашня церква".*

У Сестер Служебниць

Боже Провидіння покерувало так, що подальшим вихованням Богдана зайнялись Сестри Служебниці Емілія і Антонія Ячмінські (рідні сестри його мами). Дванадцятирічним хлопцем приїхав він до Львова. Місто вразило його золотими куполами церков, величними храмами. На квартирі у Сестер Служебниць часто відправлялись Служби Божі, приходили священики з підпілля. *"Ми раділи, - згадує о. Василь Мендрунь, - коли приїжджав до нас священик з нашої родини о. Микола Бріль. Він був довгі роки ув'язнений за католицьку віру, повернувся із заслання з підірваним здоров'ям, але з нескореним духом.* Ми його називали "наш вуйцьо". Він дуже любив мене. Одного разу підійшов до мене, обняв і по-батьківськи, з теплотою, сказав: *"Як би я тішився, коли б ти став священиком..."*

Згодом ця далека мрія дитинства о. Василя з Божою допомогою здійснилась. Це був, мабуть, відгомін тих щирих молитов о. Миколая Бріля, бабуні і прабабуні, які молились, просили в Господа ласки, щоб у родині був священик.

Перебуваючи у Львові, він мав можливість познайомитись ближче з багатьма священиками: отцями Редемптористами і отцями Василіянами. Сестри бачили, що юнак має здібності до музики і вирішили послати його на навчання в музичну школу. Згодом поступив в музучилище, вчився трохи в консерваторії, але закінчити її не зміг, оскільки і там відчув переслідування за віру. Багато тяжких випробувань випало на долю Сестер Служебниць Емілії і Антонії Ячмінських, які теж були переслідувані за віру (вони вже покійні, поховані в с.Малехові).

Щоб служити Господеві

У серці юнака горіла негасима іскра любові до Бога. Він хотів, служити Господеві. На його життєвий вибір великий вплив мали отці і брати Василіяни, з якими він часто спілкувався. Влітку 1962 року розпочалось нова сторінка його духовного життя - монаше життя. *"Тодішній Протоігумен о. Пахомій Борис, ЧСВВ, - згадує о. Василь, - прийняв мене до монастиря. Він спитав просто: "Чи хочеш бути в нас?" Хочу, - відповів я. - Тоді вважай, що тебе прийняли"*. Ніяких записів не було, бо було ризиковано.

А через рік, 19 березня, на одній з квартир біля церкви св. Юра відбулись облечини. Їх провів о. Єронім Тимчук, ЧСВВ. Тоді вперше одягнув він монаший одяг - габіт, а також дали йому монаше ім'я - Василій. Так молодий брат Василій почав своє монаше життя в Чині святого Василія Великого. На свято св. Михаїла в 1967 році склав свої перші монаші обіти. А через три роки, у Львові, на одній з квартир зложив урочисту професію довічних обітів, тобто назавжди пов'язав своє життя з Христом. Це було на свято св. Андрія Первозванного. На той час брат Василь був одним з наймолодших професів Василіянського Чину в Україні. Хвилюючі спогади часів підпілля пов'язані в отця Василя з Малеховим. *"Це була наша маленька Витанія,* - посміхаючись, говорить отець". Там проходили навчання братів-монахів. З теплотою у серці згадує отець Василь свого доброго наставника - ревного священика, людину прекрасної душі **о. Антонія Масюка, ЧСВВ**. Змістовні науки, реколекції для новиків давали також отці Василіяни: **о. Єронім Тимчук, о. Дам'ян Богун, о. Анатолій Ключик, о. Йосиф Ридель** та ін. Частим гостем у братів і отців Василіян у Малехові був Преосвященний владика **Кир Софрон Дмитерко, ЧСВВ**.

І ось настав цей довгоочікуваний день, коли Господь обдарував його великою благодаттю: **Святою Тайною священства**. Це було на свято св. Михайла 1971 року в Івано-Франківську, в монастирі

Сестер Василіянок. Святителем був Преосвященний Кир Іван Слезюк. Так почалось священиче служіння о. Василія Мендруня, ЧСВВ. Під час підпілля йому доводилось служити Служби Божі у різних теренах Галичини і цілої України, де часто доводилось відправляти при заслонених вікнах і закритих дверях. За Божим Провидінням в Україні засвітило сонце релігійної свободи. Почали відроджуватись церкви, монастирі, а з ними і храми людських душ.

В грудні 1987 року відбулась Провінційна капітула отців Василіян, на якій о. Василя Мендруня було обрано Протоігуменом Провінції Найсвятішого Спасителя отців Василіян в Україні. Випало йому нелегке завдання: провадити Василіянський Чин ще два роки у підпіллі. Дуже були тяжкі й ризиковані часи виходу з підпілля та початки організованого монашого життя і служіння. Незважаючи на це, він виконав своє завдання дуже успішно. Отець Протоігумен дбав не лише про відновлення монастирів та монастирських храмів, які віддано у дуже зруйнованому стані, але й за виховання майбутніх духовних кадрів Чину. Осередком духовності в Україні став Крехівський новіціят отців Василіян. Його вихованці нині є студентами вищих богословських закладів в Золочеві, Варшаві, Перемишлі, Загребі, Римі, а також в Нью-Йорку.

Його служіння в Чині Протоігуменом тривало більше восьми років. Після цього його призначено на відповідальне служіння магістра новиків Крехівського новіціяту, який кількістю вихованців є чи не найбільший у світі. Він докладає чимало зусиль для виховання майбутніх священиків, сповідників, братів-монахів для нашої Церкви в Україні і за кордоном.

Отця Василя і тепер можна побачити у храмах Галичини, а зокрема у Жовкві, де відправляє Служби Божі, сповідає, голосить слово Боже, навертаючи людей до Бога. Він має відкрите серце для кожної людини, яка приходить до нього за порадою, допомогою.

... Повільно над містом пливе мелодія церковних дзвонів. Звідусіль до храму поспішають люди, щоб віддати поклін новонародженому Дитяткові. Яскравим світлом горять гірлянди ялинок, мерехтить яскрава зірка над вертепом, де народився наш Спаситель.

Різдвяну Святу Літургію служить о. Василь Мендрунь, ЧСВВ у золотих ризах. У тиші церкви Пресвятого Серця Христового, наче краплини життєдайного джерела, линуть слова його проповіді, сповнюючи людські душі миром та любов'ю.

Мелодійно лине коляда: "Бог Предвічний". Благословенна мить... Християни, очистившись духовно, приймають до своїх сердець з рук о. Василя Євхаристійного Христа.

Хай же Дитятко Ісус благословить отця Василя Мендруня, ЧСВВ у ревному священичому служінні Богові на многії літа!

Ольга КРАК

РІЗДВЯНА ЗОРЯ

Наближався Свят-Вечір. Небо було повне зір, що ясною радістю тремтіли в нічних просторах. Та одна з них мерехтіла ясніше, ніж інші її посестри. І ось ця незвичайна зірка почула біля себе широкий помах крил.

То був архангел Гавриїл.

- Щасливий ти між зорями, радій! - задзвенів його могутній мелодійний голос. - Кличе-бо тебе перед своє обличчя Бог.

Зіронька затремтіла від щастя. Швидко перелетіла небосхил, залишаючи за собою ясну смугу сяйва. Коли стала перед Господом, їй здалось, що вона плаває в океані світла, серед якого приблідло її проміння. І почула вона голос, поважний і лагідний, що линув до неї:

- Ця ніч буде незабутня в часі й вічності. Земні мудреці йдуть поклонитись моєму Синові, що захотів народитися в бідноті й покорі серед людей. Але в темряві на землю важко мудрецям потрапити на правильний шлях. Ти, зірко, зійди і срібним світлом покажи їм, куди йти; зупинися над вертепом, де Дитятко Ісус, мій Син, народився. Над трьома мудрецями, над їх почетом, над усіма людьми розсівай світло неба!

Так промовив Господь.

Зірка щораз ясніше мерехтіла й займалась новим світлом. Відійшовши від лиця Господнього, вона, вся у сяйві, швидко летіла повз інші зірки, що, здивовані, стали двома рядами обабіч її шляху. Попереду неї й за нею летіли ангели-музиканти. Нечувана досі музика сповнила світ.

Десь дуже далеко видніла земля, слабо освітлена щербатим місцем. Було видно, як по шляху рухались якісь темні постаті - то царі-мудреці та їх почет.

Повільно спустилась зірка над ними і зупинилась у просторі.

Мудреців осяяло живе Боже світло, й залунала небесна музика.

Вони зрозуміли, що це світло й ця музика вестимуть їх до мети, якої вони шукали. І подались вони за зорею. То була казкова подорож. А коли мудреці були вже недалеко від своєї мети, назустріч їм понісся гомін пастухів і череди, що були в поході, долинула музика сопілок.

Зоря зупинилась над вертепом у Вифлеємі. Спинилась і побачила Дитину в яслах, святого Йосифа й Непорочну Діву в поклоні, а довкола вертепу - таке велике сяйво, що світло зірки зовсім приблідло. Мудреці зупинились, Мельхіор, Каспар і Валтасар стали навколішки і склали Дитяті свої незвичайні гостинці.

Коли наступної ночі зірка, що мала таку дивну пригоду, знову стала на призначеному їй місці, щоб світити, інші зірки прийшли відвідати її та спитати про новини; просили її голосно розказати їм свою пригоду.

Зірка розказала їм усе, та враз помітила, що зосталась самотня на небосхилі. Чому ж це інші зірки вже перестали дружити з нею, як колись дружили? Чи так зніяковіли перед нею? Чи, може, позаздрили, що вона мала таку чудову пригоду? Бідна зіронька сама не знала, як це собі пояснити. Її самота зростала з ночі на ніч, а її сльози часто спливали струмками по таємних шляхах неба. В самоті ж зростала й туга - хотілося знову побачити вертеп, Дитину й пастухів, що прославляли Дитя.

Аж однієї ночі архангел Гавриїл знову пролетів повз неї, і зірка попросила його ще раз привести її перед обличчя Господа.

І знову здавалося їй, що пливе вона по океану світла, де її проміння приблідло. Збентежена, не могла промовити й одного слова з того всього, що лежало в неї на серці.

І ще раз почула той поважний, але лагідний голос, що їй казав:

- Донечко, знаю твій біль. Я вже подумав і за тебе. Я призначив тобі перебувати на землі, що її ти любиш так, як і мій Син. Місцем твого осідку будуть високі й чисті гори. Не будеш ти людським створінням, будеш квіткою, чистою й невинною квіткою. Люди зватимуть тебе "квіткою зір", бо виглядом ти нагадуватимеш своє минуле - зірку.

Так промовив голос, поважний і лагідний.

І відчула зірка, як її промені ставали пелюстками. А наступного ранку - на горах, на високих верхів'ях, на неприступних обривах зацвіли зірки, маленькі зірки, білі й ніжні. На сірих скелях цвів небосхил.

Мабуть, ягнички їх пізнали; мабуть, дітоньки, збираючи ці бліді зірчасті квіти, відчули, що це - сестрички зірок, які тремтять ген високо серед гірської ночі.

(З книги "Джерело Марії: легенди".
Львів, "Просвіта", 1993 р.)

МІСІОНАР
ПРЕСВЯТОГО ІСУСОВОГО СЕРЦЯ

Український
католицький
часопис

Заснований у 1897 році
Засновники - Отці Василіяни

Реєстраційне свідоцтво
ЛВ-№122

Головний редактор
о. Йосафат Воротняк, ЧСВВ
бр. Захарій Гломба-Нагаєвський, ЧСВВ
(співредактор)

Редакційна колегія:
о. Дам'ян Богун, ЧСВВ,
о. Іван Новак, ЧСВВ,
о. Василь Зінько, ЧСВВ
о. Віталій Дуткевич, ЧСВВ

Літературний редактор:
Ольга Крак
Літературне редагування та
коректура - Ігоря Скленара
Комп'ютерна верстка
Ольги Кузьмич

Адреса редакції:
м. Львів, 290019,
вул. Б. Хмельницького, 36,
Святоонуфріївський
монастир ОО. Василіян
тел. 72-95-69

Підписано до друку 29.12.97 р.
Формат 70x100 1/16. Друк
офсетний. Папір друк. № 1. Умов.
друк. арк. 5,2. Умов. фарбо-відб.
5,7. Обл.-вид. арк. 5,0.
Зам. 58

Ціна договірна

Віддруковано з готових діапозитивів
у Жовківській книжковій друкарні
видавництва Отців Василіян
«Місіонер».
292310, Львівська обл.,
м. Жовква, вул. Василіянська, 8

© Журнал "Місіонар", 1998.

ЗМІСТ

Слово редактора 2
Намір Апостольства молитви на січень 3
Намір Апостольства молитви на лютий 4
о. Йосафат Воротняк, ЧСВВ
Мученицька кров не пролита марно 5
Різдвяні звичаї й традиції 6
о. Дам'ян Богун, ЧСВВ
Перше Різдво на "поконаївці" 8
Відкритий лист Впр. отця Протоігумена 9
Склали пожертви на "Місіонар" 11
Відпуст у храмі св. Андрія 12
Ігор Скленар
Подвиг мучеників - посів віри 13
Духовний вечір на Коломийщині 14
с. В'єслава, Домініканка
Перенесення чудотворної ікони
Матері Божої (копії) 15
Г. Савуляк, У. Паньків
Кристинопільська ікона Матері
Божої в гостях у дрогобичан 16
Облечини сестер Йосафаток 17
о. Мелетій Батіг, ЧСВВ
Богопосвячене життя о. Якима
Фещака, ЧСВВ 18
бр. Захарій Гломба-Нагаєвський, ЧСВВ
"Ви ніколи вже не будете матір'ю!" 20
Ірина
"Не вбивай мене мамо..." 22
Наталія Малєрик
Біль душі 23
о. Тарас Олійник, ЧСВВ
Екзорцизм сьогодні 24
Ольга Крак
Господь - моя скеля і моя твердиня 26
Різдвяна зоря 30

На обкладинці: **Різдво Христове.**
Ікона в каплиці Отців Василіян (Кула, Югославія). Робота Володимира Свідерського. Художнє оформлення Богдана Салія.

● Передруки і переклади дозволені за поданням джерела.
● Редакція зберігає за собою право виправляти мову і скорочувати надіслані матеріали.

Кросворд "Різдвяний"

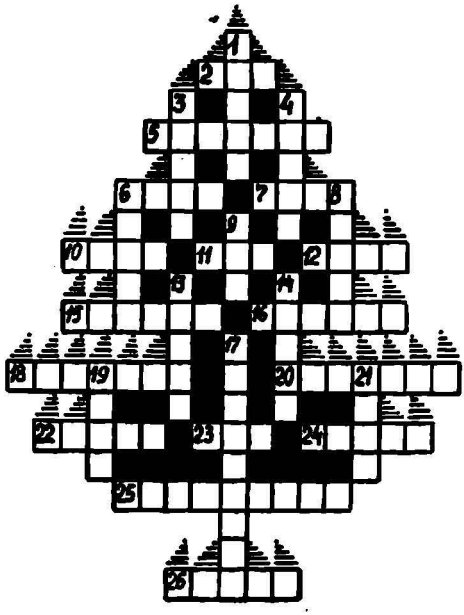

(Три крапки замініть словом із Святого Письма або коляди)

По горизонталі: 2. Мудреці прийшли в Єрусалим зі сходу і спитали: "Де ... юдейський, що народився?" 5. Нова ... стала, яка не бувала. 6. І ось вам ...: "Ви знайдете дитя сповите, що лежатиме в яслах". 7. Це ... Господня, - стала говорити, - хочу Твою волю, Господи, сповнити. 10. Потім відкрили свої скарби й піднесли йому дари: золото, ладан і ... . 11. Марія Мати прекрасно співає, і ... Ангельський Їй допомагає! 12. В шопі знаходять Боже Дитя, бідне, покірне, мов би ... . 15. А зоря світить, б'є блиск чудовий, горить у світлі ... убога. 16. "Йдіть Месію відшукайте, честь, ... Йому віддайте і до мене поверніть!" 18. ... родився, Бог воплотився, Ангели співають, Царя витають. 20. А в наших серцях заложиш ... Любові. 22. Прийде скоро Іроду заглада, а нам в Бозі ... і відрада. 23. Свята ..., тиха ніч! Ясність б'є від зірниць. 24. ... во вишніх Богу, і мир всім на землі! 25. Бач, Вона Тебе леліє: люлі, ..., люлі! 26. Празник, день, присвячений Богу, або Святому.

По вертикалі: 1. ... ж пильно зберігала все це, роздумуючи в своїм серці. 3. Тими днями вийшов ... від кесаря Августа переписати всю землю. 4. Аж ось ангел Господній їм з'явився і слава Господня їх осіяла й великий ... огорнув їх. 6. На небі ... ясна засяла. 8. ... же сказав їм: "Не бійтесь, бо я звіщаю вам велику радість, що буде радістю всього народу". 9. ... предвічний народився. 13. В Вифлеємі ... Марія Пречиста породила у вертепі нам Христа. 14. В темностях земних ... засвітило. 17. Назва празника, яким завершується коло Різдвяних свят. 19. Землю юдейську нічка вкрива, сном благодаті ... спочива. 21. І ... наш для всіх нас, нам народився.

Підготувала Леся ШТИКАЛО,
м. Львів

Відповіді на чайнворд "Відомі імена", опублікований у № 12 за 1997 рік:

1. Беккі. 2. Іванів. 3. "Воскресіння". 4. Яфет. 5. Тарас. 6. "Стрім". 7. "Мета". 8. Алякок. 9. Квіт. 10. Теодор. 11. Роман. 12. Небесняк. 13. Катерина. 14. Адам. 15. Миколай. 16. Йосафат. 17. Трух. 18. "Херувими".

НОВІ ВИДАННЯ ВИДАВНИЦТВА ОТЦІВ ВАСИЛІЯН "МІСІОНЕР":

о. Андрій Трух, ЧСВВ. **Життя святих. Книга 1.**

Ця книга була довгоочікуваною. І це зрозуміло. Адже сучасних християн цікавить життя людей, що були проголошені Католицькою Церквою Святими. Ці велетні духа є живими та ясними світилами у нашій мандрівці до вічності. Вони дали нам великий приклад наслідування Ісуса Христа і ми подивляємо їхню віру, молитву, жертву, боротьбу та геройську смерть. Серед Святих були духовні й світські особи, князі і піддані, пани і слуги. Від давніх пустинників аж до сучасних Божих угодників зростають ряди вибранців.

Про беатифікаційний процес (проголошення блаженним) та канонізаційний (проголошення святим) йдеться на початку книги у статті "Голос Христової Церкви". Далі подано життєписи Божих угодників.

Це друге видання, доповнене та виправлене сучасною літературною мовою"; адресоване широкому колу читачів.

СЛУЖЕБНИК: Священна і Божественна Літургія святого отця нашого Йоана Золотоустого.

На основі спільної заяви учасників Синоду єпископів УГКЦ (20 вересня 1997 року у Крехові) офіційним текстом Святої Літургії визнано той, що виданий Синодом єпископів УГКЦ у 1987 році. Тому видавництво отців Василіян "Місіонер" видрукувало вище згаданий Служебник, не вносячи жодних змін до попереднього, торонтського видання 1988 року. Від попереднього відрізняється тим, що вміщує Літургію св. Василія Великого, тобто ті частини, яких немає в Літургії св. Йоана Золотоустого. Це буде цінна книга для кожного священослужителя. Зручна у користуванні та гарно оформлена.

НАШУ ЛІТЕРАТУРУ МОЖНА ПРИДБАТИ:

у **м. Львові** - кіоск біля церкви св. Андрія (пл. Соборна, 3)

кіоск біля церкви св. Онуфрія

у **м. Дрогобичі**, Львівська обл. - магазин "Місіонер", вул. Мазепи, 7

у м. **Бучачі**, Тернопільська область - монастир ЧСВВ, вул. Міцкевича, 19

у **м. Івано-Франківську** - крамниця при єпархії УГКЦ (пл. Міцкевича, 5)

та при інших василіянських монастирях